

Tình Thắm Duyên Quê

T. Nguyen

Hôm nay anh về lại Việt Nam sau mấy chục năm bôn ba xứ người, mang theo cái vali cũ và trái tim còn cũ hơn. Con vợ cũ bỏ đi không ngoái đầu, để lại cho anh một khoảng trống rộng bằng nguyên cái đồng lúa mùa hạn. Anh trở về, mang theo cái mác "Việt kiều" nhưng thực chất chỉ là một gã trắng tay, lòng rỗng tuếch sau cuộc hôn nhân tan vỡ. Những tưởng đời mình từ đây chỉ còn là những chuyến xe khách nối dài sự cô độc, cho đến khi anh gặp chị, người đàn bà U50 có cái tên rất gần gũi nhưng không kém văn minh "Út Hương" đang tìm chồng trên Facebook:

"Thiếu nữ U50, làm ăn khá khá, cần tìm người thương thiệt tình, Việt kiều nghèo cũng được, già cũng được, ưu tiên cho người miền Tây cho dễ hiểu nhau."

Anh đọc mà tưởng như viết riêng cho mình: Việt Kiều, nghèo, hơi già, người miền Tây sống nước.. đủ điều kiện quá còn gì nữa.

Chuyện là thế này... Mùa đông năm ngoái trong tiết đầu đông ở London, anh biết chị qua Facebook, chị không phải một cô gái trẻ trung mơn mớn, mà là một người đàn bà mặn mòi, rục rịch như một đóa lục bình trở hoa tím ngắt ngoài ao. Qua tâm sự trên messenger, chị thường hãnh diện về cơ ngơi mỹ phẩm tự tay gầy dựng, chị kinh doanh son môi, mỹ phẩm làm đẹp và bán luôn niềm hy vọng đổi đời cho các cô trong làng muốn làm con thiên nga thay gì vịt đồng. Người ta dưỡng da, chị dưỡng luôn... lòng người. Chị luôn nói chị chỉ cần một người thương thiệt tình, còn giàu nghèo gì không quan trọng, về chị nuôi, tiếp giúp chị khi có khách tây ba lô hay Việt kiều nói tiếng Mỹ chị không hiểu.

Anh thì nghèo thiệt, nghèo tới mức vali mở ra nghe mùi... trống vắng. Nhưng anh có cái chân tình miền Tây, thứ chân tình giống như nước sông: đục đó mà thiệt đó, không pha loãng được.

Hai người gặp nhau tình cờ, mà coi bộ ông Tư bà Nguyệt đứng sau hỗ trợ. Chị cần Việt kiều để sau này đưa chị "qua bên". Anh thì cần chỗ ăn ở để khỏi nhờ nhà con cháu. Hai nhu cầu gặp nhau, nghe qua tưởng buồn bán, mà nhìn kỹ lại... giống tình yêu đang lú lú mọc lên như mạ non. Ở đời, có những cái duyên không cần rượt, nó tự tìm tới như con cá linh mùa nước nổi bơi vào lưới. Ở miền Tây, người ta hay nói: *"Cái gì hợp thì nó tự trôi tới, như ghe xuôi nước."* Mà đúng thiệt, hai người chưa kịp tính toán gì, trái tim đã chèo xuồng đi trước. Tình yêu của họ không ồn ào, không màu mè. Nó giống như ly nước dừa xiêm: ngọt vừa phải, mát vừa đủ, uống xong thấy đời... dễ thương hơn chút. Anh thấy chị cười, lòng anh ấm như nắng tháng Chạp. Chị thấy anh vụng về, lòng chị mềm như đất phù sa sau cơn mưa.

Người ta nói tình yêu tuổi U50 là muộn. Nhưng ở miền Tây, trái cây chín muộn thường... ngọt dữ lắm. Hẹn nhau, hai người gặp trong buổi chiều gió chướng thổi lòng lộng. Chị nhìn anh, thấy cái nghèo mà dễ thương. Anh nhìn chị, thấy cái tuổi mà duyên ngầm. Chị bước tới, dáng người tròn trịa, gương mặt phúc hậu, đôi mắt long lanh kiểu người từng trải nhưng còn giữ chút ngây thơ của con gái miệt vườn. Chị nhìn anh một cái, giống như nhìn thấy... chuyện vui sắp tới. Chị vuốt lại mái tóc lần cuối:

- Nhìn anh... không giống như trong hình, già hơn nhưng.. có duyên hơn. Chị không quên thò theo vài lời an ủi.

Anh gãi đầu:

- Ờ... cái hình đó từ.. 10 năm trước, thằng con đang dùm, nó nói như thế mới có cơ hội .

Chị cười nức nở:

- Cảm ơn anh đến với em, qua mạng chắc mình hiểu nhau rồi phải không anh?

Anh gật đầu cái rụp.

- Vậy là hợp rồi đó.

Anh bật cười thích thú câu nói thẳng như người miền tây, có sao nói vậy. Nãy giờ anh quên khen chị một câu như thằng con bày khi lần đầu gặp gái:

- Em U50 mà... duyên dữ ha.

Chị liếc nhẹ:

- Duyên này... ông bà nội ngoại cho. Còn tình... để coi anh có dám xin hông.

Gió sông thổi qua, làm tóc chị bay nhẹ. Anh đứng đó, thấy lòng mình mềm như đất ruộng sau cơn

mưa. Còn chị, thấy anh cười hiền, tự nhiên tim đập cái “bụp” như cá rô quẫy trong rổ. Một cuộc gặp gỡ đơn sơ, mà nghe như ông Tư bà Nguyệt đứng sau... cười khúc khích.

Gặp nhau xong, hai người đứng dưới bóng cây bần, gió sông thổi phát phơ. Không ai nói gì trước, chỉ nghe tiếng nước vỗ bờ như thúc giục. Chị khẽ hỏi, giọng nhỏ như sợ gió nghe được:

– Anh... zìa lâu chưa?

Anh gãi đầu, mắt nhìn xuống đôi dép:

– Mới về bữa kia. Về mà... chưa quen lại cái nắng quê mình.

Chị cười nhẹ:

– Nắng quê mình gắt mà thương. Giống người quê vậy đó... nhìn thì tưởng khó gần, chớ lại dễ mến.

Anh lí nhí:

– Còn... còn em làm mỹ phẩm hả?

Chị gật đầu:

– Ừa, bán son bán phấn, nhưng tim em thì không bán chỉ để dành cho duyên phận.

Anh hỏi nhỏ:

– Em... bao nhiêu tuổi rồi?

Chị liếc anh một cái, duyên muốn xiú:

– U50. Nhưng thiệt ra em đã 51 rồi, tuổi Bính Thìn.

Anh bẽn lẽn:

– Anh... Việt kiều nghèo. Em... có ngại hông?

Chị nhìn anh, mắt long lanh:

– Nghèo tiền thì tính sau. Giàu tình là được rồi.

Anh nghe câu đó mà lòng mềm như đất ruộng sau mưa. Còn chị thì quay mặt đi, giấu nụ cười... nhưng cái lúm đồng tiền lộ ra rõ mồn một. Hai người đứng đó, không ai nói thêm, nhưng ai cũng biết một cái duyên... vừa mới nảy mầm.

Hoàng hôn bắt đầu buông xuống bên. Ánh nắng cuối ngày trải dài trên mặt nước. Con nước rờn, mấy chiếc xuồng neo gần bờ lắc nhẹ, nghe tiếng cột dây kéo kẹt như đang thở dài. Anh đứng nhìn dòng sông, nhưng thật ra... đang nhìn bóng chị phản chiếu dưới nước. Cái bóng tròn trịa, hiền hậu, có chút gì đó khiến tim anh mềm như đất phù sa sau cơn mưa. Anh nghĩ: “*Không biết sao mới gặp mà thấy thương... giống như quen từ kiếp nào.*” Còn chị, chị nhìn hoàng hôn mà lòng xao xuyến, nhìn cái dáng anh gầy, cái nụ cười hiền, cái cách anh đứng hơi khép vai như sợ làm phiền người khác. Tất cả làm chị thấy... muốn che chở. Chị tự hỏi: Việt Kiều sao hiền quá vậy, ăn nói mềm mại, trang phục đơn giản, không như ông Việt Kiều ở chợ Hòa Long mới đi 5 năm theo diện đoàn tụ mà quên tiếng Việt, gặp ai cũng “*hê lô hao a vú, ai em phai thanh kiều*”.

Gió sông bên đò Định Yên thổi vào, mang theo mùi bùn non, mùi lúa chín từ cánh đồng xa, mùi quê hương mà anh đã bỏ quên mấy chục năm trời. Anh hít một hơi dài, thấy lòng nhẹ tênh. Chị đứng cạnh, không nói gì, nhưng cái khoảng cách giữa hai người... hình như ngắn lại chút xíu. Hoàng hôn trôi xuống chậm rãi, như cố nán lại để coi chuyện tình mới chớm này sẽ đi tới đâu. Còn hai người, đứng cạnh nhau, không ai nói thêm câu nào, “*lòng trong như đã, mặt ngoài còn e*” nhưng trong lòng mỗi người, một cái gì đó đã bắt đầu đậm hơn, rõ hơn, giống như màu mặt trời lúc chiều tắt: càng xuống, càng đỏ, càng đẹp, càng nóng.

Buổi sáng hôm sau, anh đi bộ ra bến sông hóng mát sau một đêm không ngủ được. Ở đầu đường dáng chị trên chiếc xe Honda tiến ngược chiều. Hôm nay chị trông đẹp hơn, tóc chị buộc gọn, áo bà ba màu xanh lá non, nhìn xa xa như một nhánh lục bình trôi lạc giữa buổi sớm. Hai người đi hai hướng, nhưng số phận thì... kéo dây lại. Đến khúc cua, anh vừa ngẩng đầu lên thì chị cũng vừa thắng xe lại. Hai ánh mắt chạm nhau cái “bụp”, y như hôm qua hoàng hôn còn dang dở, nay mặt trời sớm đã nổi tiếp. Chị cười trước, nụ cười nhẹ như sương:

– Ừa... anh đi đâu sớm dữ vậy?

Anh gãi đầu, mắc cỡ:

– Đi... hít thở. Với lại coi thử bến sông còn đẹp hông.

Chị nghiêng đầu, cười duyên:

– Bến sông thì còn đó. Còn... người đứng bến hôm qua... cũng còn đây.

Anh đỏ mặt. Trời đất, đàn ông U60 mà đỏ mặt như trai mới lớn. Gió sớm thổi qua, mùi hương hoa bưởi hay mùi tóc chị loáng thoáng bên anh, không khí yên bình đến mức anh thấy lòng mình mềm lại. Anh lí nhí:

– Em đi giao hàng hả?

Chị gật đầu:

- Ừ. Mà gặp anh cái... quên mất tiêu đường đi.

Câu đó làm tim anh đập cái “thịch”. Còn chị thì cười rồi quay mặt đi, giả bộ ngó trời ngó đất. Chị nói nhỏ, giọng như gió sớm:

- Hay... anh đi chung với em một đoạn cho vui.

Anh mỉm cười:

- Ừa, mời đoạn cũng được mà.

Vậy là họ đi cạnh nhau, một người dắt xe, một người đi bộ. Con đường nhựa dài thênh thang, nhưng khoảng cách giữa hai trái tim... ngắn lại từng chút một. Anh hít một hơi dài, giọng run run:

- Em... thấy anh sao rồi. Có... thương anh chút nào hông. Tuần tới anh phải về Canada lại. Anh... muốn biết để tính chuyện tương lai.

Chị không trả lời liền. Chị nhìn xuống mặt sông, nơi ánh hoàng hôn đang loang ra như vệt màu ai vô tình làm đổ. Rồi chị quay lại nhìn anh, ánh mắt chập chờn mang nhiều ý nghĩ. Anh tưởng chị sẽ suy nghĩ lâu, ai dè... chị gật đầu cái rụp, nhanh tới mức anh giật mình, tưởng chị gật để đuổi con muỗi.

Chị cười:

- Thương chứ. Không thương sao mấy bữa nay nhớ anh muốn mất ăn mất ngủ.

Anh đứng chết trân. Trái tim anh đập mạnh như cá lóc đập nắp thùng. Chị nói tiếp, giọng nhỏ mà chắc nịch:

- Anh hỏi thiệt, em trả lời thiệt tình đó.

Anh nghe xong, lòng nhẹ như chiếc xuồng không người chèo, tự trôi theo con nước.

– Vậy... em cho anh xin cái duyên. Em muốn làm vợ anh không? Về Canada rồi anh quay lại liền. Không để em chờ lâu.

Chị nhìn anh, đôi mắt long lanh như sắp rơi giọt nước hạnh phúc. Rồi chị gật thêm cái nữa, lần này chậm hơn, sâu hơn, giống như gật cho cả ông bà nội ngoại hai bên chứng giám.

– Em chịu làm vợ anh rồi đó. Em tưởng..anh quên hỏi em câu đó.

Thế rồi 2 mảnh ván được ghép lại thành 1 chiếc xuồng, vừa đủ để rong ruổi đó đây cho quãng đời còn lại trên miền sông nước quê nhà. Thật ra tình yêu chân chất chẳng cần thề non hẹn biển, cái sự thiệt tình của miền Tây hòa với cái thiết tha của Việt kiều xa xứ tạo nên một thứ tình cảm bình dị mà chắc chắn như cây chàm bám đất phù sa.

Đàn ông cần một bến đỗ, đàn bà cần một chuyến đi. Gặp được nhau lúc này, không phải là muộn, mà là đúng lúc cái nôi méo gặp cái vung cũng... hơi móp, đây vô là vừa khít!"

Chuyện gì đến nó phải đến, anh gom hết can đảm ngó trước ngó sau rồi cúi xuống đặt một nụ hôn lên má chị, vụng về, mộc mạc, chân chất, kiểu hôn của người đàn ông miền Tây tỏ tình trong thẹn thùng nhưng sâu đậm. Chị khẽ rụt người lại, má chị ửng hồng miệng cười mắc cỡ, hai tay siết nhẹ tay anh như sợ buông ra sẽ mất.

Hai người đứng đó, tay trong tay nhìn ra dòng sông. Hoàng hôn hôm nay đẹp lạ thường, con sông hình như chảy chậm hơn mọi ngày, vì nó muốn nhìn rõ cái khoảnh khắc đẹp nhất của một mối tình muộn miền quê sông nước.

"Hò ơ... ơ... ớ... Con sông Tiền chảy ra biển Mỹ (Tho), Con sông Hậu chảy thẳng xuống Cần Thơ. Thương nhau ta đợi ta chờ, Dấu cho tóc bạc... hò ơ... dấu cho tóc bạc chẳng mờ lòng son."

T. Nguyen
London 2026